

Владимиръ Поляновъ.

Героични приказки.

В т о р а.

вършила голѣмата сватба. Тръгнали гоститѣ да си ходятъ. Отъ Рельовия домъ по всички пжтища загърмѣли желѣзни коли и здрави коне, накичени, дарени. Съ бѣклица блага ракия изпращалъ Рельо всички.

Тръгналъ си и царъ Вѣлкашанъ съ намѣрения синъ.

Въ двореца знаели вече за нечаканата радостъ. Всички гледали по-хубаво да се срещне младия князь. Вадили отъ семейнитѣ ковчези празнични дрехи, чистили пжтищата, готвѣли дарове.

Само царицата, майката на Марко, седѣла въ стаята си до прозореца и гледала навънъ. Отколе седѣла тя така и старѣла бавно, като бѣлитѣ брѣзи въ градина. Тя нѣмала радостъ. Посърнала седѣла, старѣла въ мисли по изгубения синъ. Засѣхнали били очитѣ ѝ отъ плачъ.

Когато царъ Вѣлкашинъ и Марко пристигнали, народътъ излѣзълъ да имъ се порадва и ги поздрави. Царицата гледала презъ прозореца. Тя много се зарадвала на мжжя си, но Марко навѣлъ нова скръбъ на сърцето ѝ.